

РЕШЕНИЕ

№ 6061

гр. София, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4626** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба от Б. Н. В., чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № ПИ-160/27.04.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 70-00-411/24.04.2023 г. срещу Разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. № С230022-137-0003440/18.04.2023 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност, неправилност, немотивираност и необоснованост на обжалваното решение. Същото било постановено при неправилно тълкуване на процесуалните разпоредби и трайната практика на НАП. Поддържа се, че за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г. публичните му задължения са погасени. Претендира се отмяна на обжалвания административен акт и да му бъдат присъдени сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от процесуалния си представител, който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Излага допълнителни съображения в подкрепа на заявените в жалбата претенции и оплаквания. Представя списък на разноските.

Ответникът – директор на ТД на НАП С., чрез упълномощен юрисконсулт и оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възражение, като на свой ред заявява претенция за присъждане на

юрисконсултско такова.

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по същество на спора.

От фактическа страна се установява, че срещу жалбоподателя Б. Н. В. е образувано изпълнително дело № 22150011788/2015 г. по описа на ТД на НАП С.. На жалбоподателя е било изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 ДОПК с изх. № 11788/2015/000001/09.06.2015 г., в което е посочено, че задълженията му са в размер на 1 563.38 лв., в това число главница в размер на 1 415.30 лв. и лихва в размер на 148.08 лв., към 09.06.2015 г., за неплатени задължения по ДОО, ЗО, УПФ.

На 10.11.2018 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С180022-022-0085514/10.11.2018 г., от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Банка П. България за сумата от 1 760.93 лв.

На банката е изпратено запорно съобщение с изх. № 180022-003-181438/10.11.2018 г., получено с вх. № ЗС-03-35153/12.11.2018 г.

На 01.06.2022 г. е издадено Разпореждане за присъединяване с изх. № С220022-105-0200962/01.06.2022 г. на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело № 221500011788/2015 г. на основание чл. 217, ал. 2 ДОПК е допуснато присъединяване на вземания в общ размер на 205.09 лв.

На 17.06.2022 г. е издадено разпореждане за присъединяване с изх. № С220022-105-0229093/17.06.2022г., на главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което към изпълнително дело № 22150011788/2015 г. са присъединени вземания в общ размер на 550 лв.

На 05.04.2023 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение с вх. № С230022-000-017615/05.04.2023 г., подадено от жалбоподателя, с което е поискал погасяване по давност на публичните задължения по образуваното изпълнително дело за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., подробно обективирани във възражението.

На 18.04.2023 г. е издадено Разпореждане изх. № С230022-137-0003440/18.04.2023 г. от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е отказано погасяване, тъй като не е налице изтекла давност относно публичните задължения на лицето, произтичащи от подадена декларация обр. б с вх. № 221121302764376.29.04.2023 г. Същото е връчено на 18.04.2023 г. по електронен път.

При така установеното от фактическа страна Съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма и съдържание. Посочени са фактическите и правните основания за издаването му, като съдът не констатира наличие на съществени процесуални нарушения.

Идентичен извод следва и по отношение на потвърденото от ответника Разпореждане изх. № С230022-137-0003440/18.04.2023 г. – арг.: чл. 167, ал. 1 и чл. 226, ал. 1 ДОПК.

По материалната законосъобразност на проверявания акт, обусловен от преценката за настъпила погасителна давност за вземанията по ИД №[ЕИК]/2016 г. :

Давността, като способ за погасяване на публичните задължения, е посочена в разпоредбата на чл. 168, т. 3 ДОПК. Тя се определя като период от време, в който ако

едно субективно право не се упражнява от титуляря му, то се погасява.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 - годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10 - годишен давностен срок, считано 01 януари на годината следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено - т.нар. абсолютна давност (чл. 171, ал. 2 ДОПК). С изтичането на предвидените давностни срокове се погасява правото да се събере по принудителен ред публичното вземане, за което тези срокове са изтекли. Самото публично вземане остава дължимо и може, както да бъде платено доброволно (чл. 174 ДОПК), така и да бъде прихванато (чл. 128, ал. 1 ДОПК; 170, ал. 3 ДОПК).

Разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ДОПК регламентира основанията и периода на спиране на давността. Съгласно визирияния законов текст, давността спира при следните хипотези: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Основанията за прекъсване на давността са регламентирани в алинея втора на цитираната разпоредба, според която давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност - чл. 172, ал. 3 ДОПК.

В конкретния случай изпълнителното дело срещу жалбоподателя е било образувано за задължения по декларация обр. 6 за УПФ, ДОО и ЗО, за периода 01.01.2012 – 31.12.2012 г.

Съгласно чл. 3, ал. 3, т. 2 Наредба № Н-8 от 29 декември 2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (понастоящем отменена с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица - ДВ, бр. 1 от 3 януари 2019 г., в сила от 03.01.2020 г., но действаща към процесния период 01.01.2012 г. – 31.12.2012 г.) декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от самоосигуряващите се лица - еднократно до 30 април.

Абсолютният давностен срок започва да тече от първи януари, следващ годината, през която е следвало да бъде платено задължението. За задълженията за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2012 г., със срок на деклариране 30 април 2013 г., давностният срок е започнал да тече считано от 01.01.2014 г., който очевидно към датата на

постановяване на процесното разпореждане не е изтекъл. Срокът не е изтекъл и към момента на постановяване на настоящото решение.

Неоснователни са доводите, че вноските, дължими за пенсионни фондове, не представляват държавни вземания. Според чл. 162, ал. 2, т. 2 ДОПК публични са държавните и общинските вземания за други вноски, установени по основание и размер със закон. Вноските за УПФ, ДОО и ЗО са дължими по силата на закон, поради което задълженията произтичащи от невнасянето им представляват публични държавни вземания. Аргумент в тази насока е и разпоредбата на чл. 169, ал. 4, т. 4 ДОПК, в която задълженията за допълнително задължително пенсионно осигуряване са посочени като такива, и подлежат на събиране от публичните изпълнители.

По изложените съображения настоящият съдебен състав, намира, че подадената от Б. Н. В. жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателна, като Б. Н. В. следва да бъде осъден да заплати по сметка на Националната агенция за приходите ,юрисконсулско възнаграждение в размер на 100 лв. на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Н. В., чрез адв. А. Ч., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № ПИ-160/27.04.2023 г., издадено от директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата му с вх. № 70-00-411/24.04.2023 г. срещу Разпореждане по молба за погасяване по давност на публични задължения с изх. № С230022-137-0003440/18.04.2023 г., издадено от публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА Б. Н. В. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на ТД на НАП С. град сумата от 100 лв.,представляваща юрисконсулско възнаграждение на основание чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Решението е окончателно.

СЪДИЯ: